

[Bernhard Baunsgaard]

Lind, der sidst lovede, at vi skulle få en ændring, så politiet ikke beholdt stemmeretten, når de behandlede klager over sig selv. Det var socialdemokratiets justitsminister, Henning Rasmussen, der fulgte dette løfte op, og det var den nuværende justitsminister, der gik væk fra det og lod politiet beholde stemmeretten i lokalnævnene. Sådan ligger det.

Man kan vel også føje til, at hvis jeg ikke husker galt, skete der dog påtale tidligere, før vi fik lokalnævnene, i klagerne i sådan noget som 30 pct. af tilfældene, og i dag er det altså 7 pct. Tror man virkelig, at med de ubehagelige opgaver, som man nu i stigende omfang pålægger politiet, bl. a. at drive ungdommen ud, når den besætter tomme bygninger, der er sløset med fra vore kommunale administrationer, at der kun i 7 pct. af tilfældene er indgivet klager med rette? Tror man virkelig, når man ser, at i et tilfælde som på Byggeren i København, hvor man sætter de mest uerfarne politifolk ind for at klare det, nemlig eleverne på politiskolen, at det kun er i 7 pct. af tilfældene, en politimand kommer til at gøre noget, han ikke skulle have gjort? Jeg tror ikke på det.

Man kan selvfølgelig gøre det, som man gjorde dengang der blev anlagt en sag ved byretten i Århus: lade dommeren sige, at man må finde sig i, at en politimand af og til mister besindelsen, at han ikke altid tænker sig om, før han handler, men dette kan ikke være en retstilstand, at de mennesker, det korps, der i den grad har magten og bør have den, samtidig kan undskyldes i den grad og tro, at de alle sammen bogstavelig talt hver gang skulle optræde, som vi gerne ville have at de skulle, og som de sikkert selv ønsker at de kunne optræde.

Det var jo under valgkampen, den famøse dom i Århus faldt, og jeg blev skældt ud, fordi jeg opfordrede justitsministeren til at sørge for, at den blev appelleret. Den er heldigvis appelleret, for den kan vi ikke leve med. Den instruks, der blev udstedt i 1870'erne om, at politiet stødse i sit forhold til befolkningen skulle optræde velovervejeth og roligt og gøre høflig indsigelse, var jo sat ud af spillet ved den dom.

Jeg synes, det er godt, og jeg tror, det ville være glædeligt, hvis lokalnævnene, som VS her foreslår – efter at hr. Wilhjelm er kommet hjem fra sin udenlandsrejse, lader det til, at VS er kommet til sans og samling på dette

område igen – for fremtiden alene skal tage sig af samarbejdet mellem befolkning og politi, medens der skal være et særligt politiklag. Jeg ved ikke, om dette er heldigt udformet i alle enkeltheder, om det er rimeligt, at folketingets ombudsmand udpeger de 3 politiombudsmand, man ønsker skal stå i spidsen for det kollegium, der skal dømme. Men selve opbygningen, at det er et uafhængigt organ, burde ingen i dette land være i tvivl om er det eneste rimelige i en retsstat.

Jeg håber, at CDs ordfører får ret i, at hvis ikke vi her kan tage os sammen, så drager politiet den konsekvens at sige: så besvare vi ikke klager i lokalnævnene, så ønsker vi, det skal i byretten. Gennem denne indsats fra politiet, som jeg stærkt opfordrer til at man følger, ville der være skabt rimelige retstilstande på dette område.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg har ikke taget del i denne debat, idet jeg under den forrige sag henviste til de bemærkninger, jeg havde gjort, da forslagene sidste gang var på. Men de afveje, vi nu synes at komme ud på med omtalen af lokalnævnene så indgående, som det er sket, gør, at jeg vil gøre nogle enkelte bemærkninger.

Jeg tror ikke, at det tjener noget fornuftigt formål for tiden at tage op til ny overvejelse, hvad der skal ske med hensyn til behandling af klager over politiets optræden. Vi havde det på sidste år og nåede frem til en ordning; jeg synes, vi skal prøve at se, hvordan den virker, før vi tager det op på ny. Jeg har haft mine tvivl i sin tid om, hvorvidt lokalnævningsordningen overhovedet var det rette, men nu har vi fået den, og nu enedes vi – stort set da – i fjor om at prøve på at få den til at fungere bedre, således at klageren fik den bistand, han skulle have, over for bl. a. politiet i klagenævnet.

Man har jo ønsket fra politiorganisationernes side at forblive i nævnene, og derfor undrer hr. Nør Christensens udtalelser mig. Det er undertiden ikke éns egen etat, man skal tale om, når man er i dette ting, det skal hr. Nør Christensen måske skrive sig bag øret. Kendsgerningen er, at han skader sin sag ved de bemærkninger, han kom med her i dag, mere end han selv aner. Det er helt givet, at hvis man kommer frem til, at man ikke vil